

Silvestrova zdravica

Igo Gruden

Mordà smo zadnjikrat nocoj se zbrali
tovariši brez doma na obali:
zakaj nihčè slovesa ne zapoje?
Naj čas prekolje se in gre na dvoje:
a preden nas vihar svetá zajaše,
nalijmo do vrhá poslednje čaše.

Na Daljnem vzhodu in ob Pacifiku
pogažen gine človek na umiku,
na pôlnoč v Teruelu ne pozvanja.
Živi ta svet še ali blodno sanja?
Nocoj naj žalost srca nam prebôde —
tovariši smo ene si usode.

Kot z doma novoletni zvon na tuje
srcé naj glas umirajočih čuje;
odpró naj misli se nam v žive rane,
trpeče za vse množice neznane:
smrt v Teruelu, strah pred njo v Kantonu,
nji čaše dvignimo na svet — v zatonu.

Tovariši, polnočna ura udarja,
pošastne, blodne mi privide ustvarja:
V noč mimo nas ob tužnem zvoku udarcev
dvanajst gre mesecev — mrliških starcev
in smrt na kljusetu za njimi jaše.
Do dnà izpijmo te pogrebne čaše —

in za usodo novega sveta
jih treščimo ob tla!

Ob slovesu

Igo Gruden

V slovo srcé zavzdihnilo je mirno:
takó bom sam, gospa, nekoč umiral,
v najtišjo noč za zarjo šel večerno.

Ko da za tujko vrata sem zapiral,
mi je biló, ko hodil sem pò sobi,
za vami nisem z okna se oziral.